

Arrest

nr. 140 869 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 2 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 december 2014 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN DER STRAETEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster legde op 21 februari 2014 een verklaring af van wettelijke samenwoning met haar Belgische partner.

1.2. Verzoekster diende op 24 april 2014 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in functie van haar Belgische partner (bijlage 19).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 20 oktober 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 3 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 24.04.2014 werd ingediend door:

Naam: S.(...) Voornaam: A.(...)

Nationaliteit: Polen (Rep.)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest van ACV-Houthalen dd. 10.06.2014 en rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij in de periode maart-mei 2014 een werkloosheidsuitkering ontving: echter, gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar een job, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen

- rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij in de periode maart-mei 2014 een forfaitaire, maandelijkse tegemoetkoming van €130 voor niet-residentiële zorg vanuit de zorgverzekering ontving. Deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt beschouwd als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat verzoekster niet aan de vereiste voorwaarden voldoet om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie;

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn om het verblijfsrecht in België te verlenen aan verzoekster op basis van gezinshereniging onder de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980;

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken ertoe gehouden is een individuele behoefteanalyse van het gezin van verzoekster te maken terwijl hieruit zou blijken dat de bestaansmiddelen wel degelijk stabiel en toereikend zijn, en dat de sociale en financiële situatie van de heer B.(...) hem wel degelijk in staat stelt om verzoekster te onderhouden.

Overeenkomstig artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 dient de Belgische onderdaan bij een aanvraag gezinshereniging aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Er wordt geacht aan de voorwaarden te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde in haar beslissing van 20/10/2014 dat:

“gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar een job, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen”

en dat:

“deze tegemoetkoming voor mantel- en thuiszorg wordt beschouwd als een vorm van aanvullend bijstandstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de mantel- en thuiszorgnoden van de referentiepersoon, en kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen. Dit bedrag wordt dan ook niet in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen”

Aldus overschrijdt het maandelijks inkomen van de partner van verzoekster deze grens niet.

Nochtans dient de grens zoals ze bepaald wordt door artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie genuanceerd te worden op grond van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof oordeelde immers dat het criterium waarbij geen beroep mag worden gedaan op het stelsel van sociale bijstand verwijst naar de algemene bijstand voor wie niet over stabiele en regelmatige inkomsten beschikt (Hof van Justitie, Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08). Dit bedrag komt in België overeen met het leefloon. De bestaansmiddelen van de heer B.(...) overschrijden het tarief leefloon 'persoon met gezin ten laste' wel, zodat verzoekster niet ten laste kan vallen van de sociale bijstand.

Bovendien mag de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. De Dienst Vreemdelingenzaken is ertoe gehouden ieder dossier individueel te analyseren en daarbij de individuele en concrete situatie van verzoekster in overweging te nemen.

Op grond van artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 dringt een behoefteanalyse van verzoekster en haar partner zich op:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in hieronder geciteerde arresten dat rekening moet worden gehouden met de individuele omstandigheden van een verzoek en dat starre, principiële standpunten niet zijn toegelaten:

“le principe général de bonne administration découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire et implique l'obligation pour la partie défenderesse de procéder à un examen particulier des données de l'espèce” (CCE 30.11.2011, arrêt n° 71.126)

“[...] ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et complet; que le caractère “particulier” de cet examen prohibe les décisions globales et empêche l'autorité de prendre une position de principe rigide, car si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce” (CE 30.01.2003, arrêt n° 115.290).

Thans dient de Dienst Vreemdelingenzaken in concreto te bepalen welke bestaansmiddelen verzoekster en haar partner nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te moeten vallen van de overheid.

Vooreerst dient bij deze individuele analyse rekening te worden gehouden met de specifieke situatie van de heer B.(...).

De heer B.(...) kampt met een mentale handicap die gediagnosticeerd werd in 2007. Hij wordt hiervoor opgevolgd door verschillende geneesheren.

Zo is hij reeds sinds 2005 in behandeling bij huisarts Dr. Tielens Peter. Deze bevestigde recent het verslag van Dr. Lieve Dams, specialist in de psychiatrie, waarin de heer B.(...) een score werd toegekend van 12 op 18 punten in het kader van een onderzoek naar de graad van diens zelfredzaamheid. De behaalde score overschrijdt het minimum van 7 punten ruimschoots wat betreft het recht op toekenning van een integratietegemoetkoming (stuk 10).

Overigens wordt de heer B.(...) opgevolgd door het UZ Leuven in het kader van psychiatrische raadplegingen. Ook hier werd hem een score van 12/18 toegekend. Bovendien werd bevestigd dat hij meer dan 66% werkongeschikt is (stuk 11).

Aan de hand van deze resultaten diende de heer B.(...) een beroep in tegen de beslissing van de FOD Sociale Zekerheid tot weigering van zijn aanvraag voor een integratietegemoetkoming (stuk 12).

Hoewel werd erkend dat de heer B.(...) voldoet aan de voorwaarden voor dergelijke tegemoetkoming, werd zijn aanvraag afgewezen omwille van zijn te hoge inkomsten (stuk 13). Het beroep staat voor behandeling in april 2015.

De sterke motivatie van de heer B.(...) om de levensomstandigheden van beiden zo aangenaam mogelijk te maken is uitzonderlijk. Hoewel de handicap van de heer B.(...) zijn zoektocht naar werk tot nog toe erg bemoeilijkte, wordt hij sinds kort begeleid bij de VDAB om zijn kansen in deze zoektocht te optimaliseren. Dit aan de hand van een Gespecialiseerde Traject-Begeleiding met het oog op tewerkstelling in een beschutte werkplaats (stuk 14).

De maandelijkse werkloosheidsuitkering ten belope van 1121,72 euro die de heer B.(...) geniet, dient dus wel degelijk in rekening te worden genomen (stuk 15). Deze uitkering volstaat absoluut om zichzelf en verzoekster financieel te onderhouden.

Bovendien moet bij dergelijke analyse rekening worden gehouden met het feit dat verzoekster en haar partner geen grote maandelijkse uitgaven hebben, en dus wel degelijk over voldoende middelen beschikken om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Zo ontvangt de heer B.(...) een maandelijkse tegemoetkoming ten bedrage van 130 euro van het Ziekenfonds (stuk 16).

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde dat dit bedrag bezwaarlijk kan worden aangewend om verzoekster ten laste te nemen. Nochtans bepaalt artikel 50, § 2, 4°, a) en b) van het KB van 8 oktober 1981 dat onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering, een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering of een ziektekostenverzekering in aanmerking worden genomen.

In ieder geval zal deze tegemoetkoming de medische kosten van de heer B.(...) dekken, zodat deze niet in aftrek dienen te worden genomen van bovengenoemde werkloosheidsuitkering. Deze laatste kan dan integraal worden aangewend voor de telastenneming van verzoekster, minstens tot zij tewerkgesteld kan worden.

Zo rondde verzoekster in herkomstland succesvol een opleiding kassierster af, wat haar in geval van regularisatie zou toestaan onmiddellijk te worden tewerkgesteld. Temeer gezien verzoekster zich intussen de Nederlandse taal voldoende heeft toegeëigend. Teneinde ook haar werkkansen dus te optimaliseren, schreef verzoekster zich reeds in bij de VDAB (stuk 17).

Zo hebben de heer B.(...) en verzoekster geen huurkosten (stuk 5).

Zo kunnen de gezinsleden van de heer B.(...) de beide betrokkenen ten laste nemen in geval van nood (stuk 18).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten een individuele behoefteanalyse uit te voeren, en houdt aldus geen rekening met alle elementen van het dossier.

Verzoekster wenst dan ook een individuele behoefteanalyse van haar en haar wettelijk samenwonende partner te vragen (stuk 19).

De loutere vaststelling dat de bestaansmiddelen van de heer B.(...) de grens van honderdtwintig procent niet overschrijdt, volstaat niet om de weigering van de verblijfsaanvraag afdoende te motiveren.

Er is bijgevolg sprake van een manifeste beoordelingsfout, die disproportionele gevolgen ten resultaat heeft en strijdig is met de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van "de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie en van het VN-Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap". Verzoekster zet hierbij het volgende uiteen:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat betrokkene niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging;

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende rekening houdt met de specifieke situatie van referentiepersoon omwille van zijn handicap.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde in haar beslissing dd. 20/10/2014 het volgende:

“[...] echter, gezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij actief op zoek is naar een job, kan deze werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen”

Gezien de gezondheidstoestand van de heer B.(...), bevindt hij zich echter in de onmogelijkheid om zijn maandelijkse inkomen onmiddellijk door arbeid te verhogen.

Nochtans is de heer B.(...) intussen via de VDAB ingeschreven in een gespecialiseerde dienstverlening voor personen met een arbeidsbeperking ter begeleiding naar een gepaste job.

Een weigeringsbeslissing waarbij onvoldoende rekening wordt gehouden met de handicap van de heer B.(...) bij de beoordeling van zijn actieve zoektocht naar werk is discriminatoir.

Dat dit middel bijgevolg ernstig is.”

In haar derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken mededeelt dat “het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene”;

Terwijl overeenkomstig artikel 8 EVRM staten verplicht zijn het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden.

Dat deze legale fundering van zeer doorslaggevend belang is, waardoor verzoekster meent dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Dat met het recht op een familie- en gezinsleven bedoeld wordt, de eerbiediging van het gezinsleven wanneer een vreemdeling een feitelijk gezin vormt met een Belg of vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België.

Het recht van vreemdelingen op een gezinsleven is erkend door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het verwijderen van vreemdelingen die een binding hebben met ons land, staat haaks op artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelde in dat opzicht dat de verwijdering van een persoon uit zijn familie- of vriendenkring een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM. (Zie R.v.St. 28.01.2002, n° 102.960 en R.v.St. 04.03.2002, n° 104.280).

Zoals hierboven reeds aangehaald, woont verzoekster wettelijk samen met haar Belgische partner.

Bovendien delen zij deze woning met de overige familieleden van de heer B.(...). Aldus heeft verzoekster sociale en affectieve banden in België ontwikkeld.

Verzoekster beoogt deze reeds bestaande en duurzame levensgemeenschap te bestendigen, des te meer in het licht van de vurige kindervens van verzoekster en haar partner.

De bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat verzoekster en haar partner niet meer samen in België kunnen leven, wat onredelijk en onmenselijk is in de concrete situatie zoals hierboven uiteengezet.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De drie door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. In de bestreden beslissing wordt melding gemaakt van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) als juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

2.7. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 24 april 2014 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van partner van een Belgisch onderdaan in de zin van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet (bijlage 19). Bij die gelegenheid werd aan verzoekster gevraagd om onder andere het *“Bewijs van voldoende bestaansmiddelen van Belg”* over te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster te Heusden Zolder op 13 juni 2014 volgende documenten neerlegde als bewijs van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner: een attest van betalingen van werkloosheid van dhr. B. met rekeninguittreksels die tevens een tegemoetkoming *“niet-residentiële zorg”*, uitbetaald door de zorgkas van het Limburgse socialistische ziekenfonds, vermelden.

2.8. Verzoekster gaat in haar eerste middel blijkbaar uit van een onjuiste lezing van de bestreden beslissing aangezien zij uit de combinatie van het bepaalde uit artikel 40ter, tweede lid van de

vreemdelingenwet met betrekking tot het referentiebedrag van *“honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”* en de concrete overwegingen uit de bestreden beslissing van mening lijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een weigeringsbeslissing nam omdat *“het maandelijks inkomen van de partner van verzoekster deze grens (niet overschrijdt)”*. Een en ander blijkt duidelijk uit de kritiek van verzoekster *in fine* van haar eerste middel waarin zij stelt dat *“de loutere vaststelling dat de bestaansmiddelen van de heer B.(...) de grens van honderd twintig procent niet overschrijdt, volstaat niet om de weigering van de verblijfsaanvraag afdoende te motiveren”*. Volgens verzoekster diende er dan ook een behoefteanalyse te worden doorgevoerd zoals bedoeld in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De interpretatie van de bestreden beslissing door verzoekster kan niet worden gevolgd.

2.9. In artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet wordt immers uitdrukkelijk bepaald dat *“bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen (...) de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen”* en *“(…) de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking (wordt) genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt”*. In de bestreden beslissing wordt geen uitspraak gedaan over de toereikendheid van de bestaansmiddelen, maar worden de bestaansmiddelen van de Belgische partner van verzoekster niet in aanmerking genomen aangezien de werkloosheidsuitkering niet gepaard ging met bewijzen van actieve sollicitaties en omdat de tegemoetkoming uit de zorgverzekering wordt beschouwd als een *“aanvullend bijstandsstelsel”*.

2.10. Doordat verzoekster de bestreden beslissing niet juist interpreteert, slaagt zij er niet in de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris te weerleggen. Haar opmerking dat de tegemoetkoming wel in aanmerking zou moeten worden genomen op grond van artikel 50, § 2, a) en b) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, mist juridische grondslag aangezien deze bepaling betrekking heeft op het recht op verblijf van meer dan drie maanden van een Unieburger in zijn hoedanigheid van beschikker over voldoende middelen van bestaan en dus niet op verzoekster die haar verblijf vroeg als familielid van een Belg. In haar tweede middel haalt verzoekster weliswaar de inspanningen aan die door haar partner worden geleverd om via de VDAB als persoon met een arbeidsbeperking te worden toegeleid naar een gepaste job, maar dit element heeft geen invloed op de bestreden beslissing aangezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij deze informatie aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

2.11. In weerwil van verzoeksters beweringen worden in de bestreden beslissing de bestaansmiddelen niet ontoereikend geacht, maar werd rechtsgeldig besloten dat er geen bestaansmiddelen in aanmerking konden worden genomen. Vermits bijgevolg elk bewijs ontbreekt van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet, diende het recht op verblijf van meer dan drie maanden te worden geweigerd. In dit geval diende de gemachtigde van de staatssecretaris ook geen verdere ‘behoefteanalyse’ door te voeren in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). Het uitgebreide betoog van verzoekster met het oog op een behoefteanalyse zoals bedoeld in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarbij de specifieke situatie van de referentiepersoon wordt toegelicht, gestoffeerd met documentatie in bijlage bij het verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 5 en 10-19), is weinig dienstig is aangezien er zich *in casu* geen behoefteanalyse opdringt.

2.12. In haar tweede middel betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing discriminatoir zou zijn omdat bij de beoordeling van de actieve zoektocht naar werk onvoldoende rekening wordt gehouden met de handicap van de Belgische partner van verzoekster. In zoverre de vage verwijzing van verzoekster naar de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie en naar het *“VN-Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap”* als een ontvankelijk middel kan worden beschouwd, stipt de Raad aan dat de Belgische partner van verzoekster geen adreessaat is van

de bestreden beslissing, zodat de beslissing bezwaarlijk discriminerend kan worden genoemd voor personen met een handicap.

2.13. Verzoeksters derde middel, waarin een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd lijkt gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, hoewel verzoekster dit koppelt aan de beslissing tot weigering van verblijf. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.14. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21). Verzoekster beroept zich op een gezinsleven met haar Belgische partner waarmee zij blijkens het administratief dossier reeds geruime tijd samenwoont. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM dient *in casu* dient te worden aanvaard.

2.15. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is hangt af van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating, zoals te dezen, moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

2.16. Verzoekster wijst op haar vurige kinderwens en het feit dat de beslissing tot gevolg zou hebben dat zij en haar partner niet meer samen zouden kunnen leven wat onredelijk en onmenselijk zo zijn in hun concrete situatie. De Raad merkt echter op dat de economische belangen van de Belgische overheid, die erin bestaan door de wet voorziene specifieke voorwaarden op te leggen aan partners van Belgen inzake bestaansmiddelen om te vermijden dat hun familieleden ten laste zouden vallen van de openbare overheden wel degelijk opwegen tegen de individuele belangen van verzoekster en dat er geen positieve verplichting bestaat om het gezinsleven van verzoekster te handhaven. Bovendien wijst de Raad erop dat het verzoeker vrijstaat een nieuwe aanvraag in te dienen, indien zij van mening is dat hij thans wel aan de door de wet gestelde voorwaarden voldoet. De bevelscomponent van de bestreden beslissing vormt geenszins een onredelijke beperking van het door artikel 8 van het EVRM beschermde gezinsleven.

2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van “de wet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie en van het VN-Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap”. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht.

De drie aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN